

Vi kvinnor

Mars—April 1947

i Demokratiskt Världsförbund

SJÄLVKLART SAMARBETE

Av Honorine Hermelin.

Det är något vi alla erfarit — hur man plötsligt befinner sig i ett hårt arbetande kamratskap, utan att man på förhand kunnat räkna ut vilka som skulle komma att vara med, vilka man skulle få till kamrater. Allt berodde på att vi, som nu råkat in i detta samarbete, var för sig eller på en och samma gång sett att något måste ske, och så haft djärvheten att gå åstad och försöka göra det. Om man undantar det välsignat självklara arbete som beror på goda vanor, exempelvis i ett hem, så kunde troligtvis upprinnelsen till denna kraftutveckling alltid spåras tillbaka till ett sådant ögonblick då man sett något av en syn — med andra ord gripits av en idé — och så detta att modet stod en bi. Ty idéer driver alltid ut på obefarna vägar.

Vi svenskar förmår ju blott ana oss till hur ett sådant självklart och ofrånkomligt samarbete mitt i allt betryck blev den stora upplevelsen i de ockuperade, hårt plågade länderna. Ett osvikligt kamratskap »kom af sig selv» helt enkelt därför att man sett att något måste göras och så gick åstad och gjorde det, utan annat stöd och värn än att man litade på varandra. Och därmed fann man varandra, tvärs över alla gränser, alla förutfattade meningar, och drog ett djupt andetag ut i en stark,

frisk, nyskapande luft, som man sedan inte kan glömma. Kanske skall vi också en gång komma att vända oss om och se, att det var detta som skapade historia i den tid vi nu genomlever, att människor praktiskt, och så allvarligt som när det gäller liv eller död, kom att erfara hur det känns när gränser sprängs — partigränser, klassgränser, som annars håller oss fångna och gör livet sterilt. Vilken frihet att andas när de fallit bort, vilken kraft att bära bördor i detta samförstånd, hur meningsfyllt blev inte livet och hur försvinnande oväsentligheterna.

Och hur tungt att återvända till den vanliga tillvaro, där den »demokrati» som vi tillkämpat oss mer och mer tycks betyda en ödeläggande brist på samarbete, en allt hårdare bundenhet av gränser, en allt ytligare och därför oöverbinnligare rädsla för att överskrida dem.

Vi svenskar måste alltid komma ihåg att vi har icke dessa erfarenheter, varken av krigets och ockupationens sår eller av ett självklart samarbete i dessa dimensioner, så att det lever som en aning om en annan slags demokrati än den som sätter ekonomiska intressen före allting annat och som därför aldrig når fram till ett självklart samarbete kring idéer. Men grunderfarenheten har vi dock alla av ett självfallet,

uthärdande och uthålligt kamratskap kring en idé, det må vara i barndomens lekar eller det vuxna livets företag — försåvitt modet stod bi att ge sig ut på obefarna vägar.

— — —
En idé sprang fram, i Paris, i fredens år 1945, som hette Kvinnornas Demokratiska Världsförbund. Det var erfarenheterna från krig och ockupation som gav franska kvinnor mod till att tro — jag föreställer mig ungefär så här: Kvinnorna i alla länder måste ha sett detsamma under de år som gått; vad de sett måste ofrånkomligt driva dem till att hålla ihop, driva dem till ett samarbete tvärs över alla gränser för att komma över tröskeln in i ett nytt historiens skede, där något liknande det som nu hänt är en omöjlighet.

Det blev inte som man trott och väntat, att alla kvinnor i alla länder lystrade. Såg de inte idén? Eller ägde de inte modet?

Det är tydligt att de som snabbast lyst-rade var kvinnorna från de länder som lidit bittrast under krig och ockupation: Frankrikes kvinnor, Belgiens, Sovjetunionens, Jugoslaviens, Italiens, Kinas, och vidare de undertryckta folkens, exempelvis de stora negerorganisationernas och Indiens kvinnor. Det förefaller emellertid som om lyckligare lottade länder såg med misstro att dessa slutit sig till. Och framför allt, tycks det, ser man med misstro anslutningen från Sovjetunionens kvinnor. Diktatur är alltid diktatur, vare sig den uppträder under det ena eller andra namnet, menar och säger man.

Till detta kan endast svaras: Vi måste dock lära att skilja på revolution och kontrarevolution. Det kan hända att det har sin betydelse, med andra ord sitt ansvar, om vi upprepar gångbara slagord eller om vi söker urskilja vad dessa båda motsatser verkligen innebär. Ansvaret blir störst i sådana tider, då en revolutionsrörelses första heta hänförelse sjunkit tillbaka, medan den oöverskådligt långa och invecklade striden mot kontrarevolutionen går vidare, hotande att pressa revolutionens levande ande till döds — i alla länder.

Honorine Hermelin.

Revolution betecknar alltid och undantagslöst en resning ur människodjupen mot en skriande brist på balans i tillvaron, en outhärdlig hunger av något slag, en hunger, mitt i rikedom, från en tom mage eller en tom själ eller tomma, arbetslösa händer. Revolutionen blir därför ovillkorligen en resning mot de makter, som förmår att upprätthålla en sådan brist på balans i samhället. Dessa makter är de samma historien igenom, även med något varierande namn och klädsel, och de är fast förbundna med varandra till en treenighet. De kan benämnas: p o l i s - m i l i t ä r , i n k v i s i t i o n , det vill säga förföljelse av upproriskt tänkande, av kättare, och slutligen M a m m o n .

Revolutionen kan vara blodig eller oblodig, den kan förefalla att vara av rent andlig art eller mera materiellt bestämd — dess huvudvikt måste dock alltid ligga på dess andliga intensitet och uthållighet, det vill säga dess fantasikraft. Ty den har ju från början alls inga materiella resurser att sätta upp mot förtryckarmakten, som i stället har allt på sin sida, ja den består

Forts. å sid. 6.

Inför den internationella kvinnodagen.

Stockholmsavdelningen av Svenska Kvinnors Vänsterförbund hade torsdagen den 6 mars ett välbesökt möte i Kvinnliga Kontoristföreningens lokal. Ordföranden, *dr Ada Nilsson* påminde i sitt hälsningsanförande om den internationella kvinnodagen den 8 mars, åt vilken kvällens möte var ägnat. En av den socialistiska arbetarrörelsens portalfigurer, *Clara Zetkin*, som arbetade för att göra kvinnorna, såväl i Tyskland som internationellt, intresserade för kvinnosak och fred, åstadkom ett första internationellt kvinnomöte i Stuttgart 1907. Detta följdes av ett nytt i Köpenhamn den 8 mars 1910, och där beslöts att denna dag härnäst skall firas som de arbetande kvinnornas internationella dag. I Ryssland lyckades det *Alexandra Kollontaj*, då landsflyktig, att organisera kvinnorna, som 1913 för första gången firade den internationella kvinnodagen. Mötesförbud hindrade en fortsättning av detta arbete, men i mars 1917 trotsade Leningrads kvinnor detta förbud och ordnade ett stort möte, som blev upptakten till marsrevolutionen, vilken sedan banade väg för oktoberrevolutionen. Sedan har denna dag särskilt högtidlighållits i Sovjet och av alla kommunistiska partiers kvinnor.

Under det andra världskriget kom den borgerliga kvinnorörelsen att förena sig i högtidlighållandet av denna dag. Det skedde i Albert Hall i London 1945 under presidium av bl. a. lady Megan Lloyd George. Hälsningar till mötet sändes från ledande kvinnor i alla de allierade länderna, bl. a. Mrs Churchill, Mrs Roosevelt, Mme Benesj och Mme Chiang kai Chek.

Det är naturligt att Kvinnornas Demokratiska Världsförbund, som söker ena kvinnorna över klasser och gränser i sin kamp för fred, även vill högtidlighålla den internationella kvinnodagen den 8 mars, och därvid ta upp till behandling aktuella kvinnokrav.

Bland dessa är för dagen löne- och arbetsvillkoren för stora och viktiga grupper av kvinnliga arbetare. Särskilt aktuell är

frågan om metallarbeterskornas löner, som de nya avtalen inte gjort mycket för att förbättra. Om detta talade metallarbeterskan fru *Anna-Lisa Hallström* i ett mycket klarläggande och väl framfört anförande. Fru *Gerda Linderot* redogjorde för sjuksköterskornas lönefråga och dess behandling i riksdagen där bl. a. de kvinnliga riksdagsledamöterna förgäves kämpat för en högre lön, och fru *Astrid Krokstedt*, Svensk Sjuksköterskeförening, kompletterade redogörelsen med en rapport från sköterskornas stora protestmöte i Stockholm emot riksdagens beslut.

Stockholmsavdelningen av SKV gjorde därpå följande uttalande:

Vår stolthet över att äga ett demokratiskt samhällssystem är oberättigad så länge kvinnornas arbete undervärderas. Lika lön för kvinnor och män i samma arbete är ett ofrånkomligt demokratiskt krav liksom en lön som svarar mot ett arbetes art och samhällsbetydelse. Med denna motivering kräver vi i fråga om de kvinnogrupper, vilkas lönefrågor nu är aktuella, samma lön för metallarbeterskor som för metallarbetare och en sjuksköterskelön som motsvarar denna yrkesgrupps ansvarsfyllda arbete och som därför gör det möjligt att fylla samhällets stora behov av kvalificerade sjuksköterskor. Vi stödjer därför helt sjuksköterskeföreningens aktion för bättre lönegradsplacering.

Dr Andrea Andreen gav därefter en fängslande redogörelse för Världsförbundets nyligen hållna rådsmöte i Prag. C. H.

PRENUMERERA på "VI KVINNOR"

En krona per 6 nr årligen. Insänd prenavgiften till postgiro 51323, Stockholm 18.

HÄLSNING FRÅN PRAG

Vårt förbund har just hållit sitt första rådsmöte, i Prag. Vi har verkligen 80 miljoner medlemmar från 44 länder och vi kommer att bli flera: Kanada telegraferade till mötet om sin anslutning. Nya Zeeland och Australien står nära. Nu hoppas vi också få England med. Det var alla mycket angelägna om — inte minst de spanska kvinnorna i exilen. Det är en ståtlig grupp. En av deras representanter, Victoria Kent, förutvarande medlem av spanska parlamentet, sade: »Vi kan avstå från allt utom från rättvisa och frihet».

* * *

Vi sysslade denna gång med kvinnoproblemen i kolonialländerna, som på ett utomordentligt sätt framlades av Alicia Sportisse, från Algeriet. Hon representerar Algeriet i franska parlamentet. Vi behandlade negerkvinnornas problem, sakkunnigt framlagda av Mrs Phillips. Slutligen fick vi av den jugoslaviska parlamentsledamoten Dr Milochevitch en redogörelse för samhällets barnavård i olika länder. I dessa frågor antogs — efter livliga och fria diskussioner — resolutioner om förbundets ståndpunkt och arbetsuppgifter.

Såväl i samband med diskussionen om barnens hälsoproblem som privat fick de svenska delegaterna, Amelie Posse-Brazdova och jag, mottaga många rörande tacksägelser för svensk hjälp — från Polen, från Slovakiet, från Österrike, från Jugoslavien och kanske allra mest för den snabba och effektiva hjälpen till Rumänien. Palestinas representant sände också tack till Sverige för vår hållning gent emot judarna.

Den viktigaste av våra resolutioner gällde förbundets allmänna verksamhet och uppgifter. I den begär Världsförbundet av de demokratiska kvinnoorganisationerna att mobilisera den allmänna opinionen i

alla länder för att förverkliga F. N:s krav på nedrustning och på förbud mot atomkraftens användning för krigsändamål. Och förbundet begär vidare att de nationella föreningarna ska stödja dess krav på att få en representant i F. N:s ekonomiska och sociala råd.

* * *

Jag önskar att många svenska kvinnor kunde med mig ha upplevt Pragmötets starka stämning av vänskap, förståelse och samarbetsvilja. Det fanns meningsbrytningar mellan oss men inga hårda ord

Mrs E. Gimbel, U. S. A., som fungerade som v. ordf. vid rådsmötet i stället för Mrs Weltfish, och t. h. Mrs Helen Phillips som framlade den rapport i negerfrågan, som utarbetats av American Congress of Women, världsförbundets amerikanska sektion.

och vi fann en gemensam lösning varje gång. T. o. m. så lidelsefulla vältalare som Jeanette Vermeersch från Frankrike eller Anna Pauker från Rumänien kunde bära att ett av dem understött resolutionsförslag blev modifierat.

* * *

Några av våra främsta talare uppträdde på Sovjetarméns dag. Då vandrade vi över en snömoddig och blåsig kyrkogård till soldaternas många gravar för att delta i minnesfesten. Där stod Nina Popova och hyllade på de ryska kvinnornas vägnar deras män, söner och bröder. Där talade Mrs Gimbel från de amerikanska vapenbröderna. Där stod vår strålande intelligenta och självförglömmande generalsekreterare, Marie Claude Vaillant-Couturier, på mödernets av svensk härstamning. Hon såg ut som en mycket smal blond ängel, när hon med tårar i ögonen tackade dem som öppnat Ravensbrücks portar för henne och de andra fångarna. Före oss hade en general och Prags borgmästare talat och efter oss kom den vitryska kolonien sedan 1917 — urgamla präster med popen i spetsen i sago- lika nötta gyllene kåpor med rökelse och ljus och underbar sång — ivrigt filmade från soldatmonumentets trappsteg av den lilla söta pälsmössprydda fotografflicka som våra ryska delegater medförde. Det hela var ju ett tillfälligt sammanträffande men verkade fantastiskt regitrick.

Jag skulle vilja berätta mycket mer om våra delegater — om vi hade plats — om den lilla bondgumman från Nord-Korea som lärt sig ryska och nu börjat med engelska, om den stiliga mongolkvinnan, vis och humoristisk, om den unga kvinnan från Viet-Nam och många andra.

Jag kommer tillbaka från Prag mer viss än jag varit förut om att kvinnorna nu börjat att — det är Elin Wägners ord — med sammanflätade viljor bilda den bro på vilken historiens tåg kan bäras över till andra sidan avgrunden. Men kom och hjälp oss Ni alla demokratiska kvinnor i Sverige!

(Vi återkommer till resolutionerna i följande nummer.)

KDV och FN:

Generalsekreterare Trygve Lie.

Inför FN:s sociala och ekonomiska råds kommande sammanträde vill den svenska sektionen av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund understryka det intresse varmed världens demokratiska kvinnor följer FN:s arbete. Vi anser att kvinnorna som gjort så stora insatser under krigsåren även har rätt att säga sin mening när det gäller att bygga upp en fredlig värld. Vi förenar oss därför med Kvinnornas Demokratiska Världsförbunds begäran om representation i FN:s sociala och ekonomiska råd. Vårt världsförbund räknar tiotals miljoner medlemmar. Deras orubbliga vilja att kämpa för fred och demokrati måste innebära ett förstärkande av och ett stöd åt FN:s arbete. I förhoppning att kvinnornas rättmätiga krav att genom sin stora internationella organisation delta i FN:s arbete för en varaktig fred, skall mötas med förståelse, vädjar vi till Eder att skänka denna framställan all uppmärksamhet.

*(Resolution från Vänsterförbundets
samarbetskommittés sammanträde
den 5 febr. 1947.)*

Ryska kören på Fogelsta.

Den ryska statskören var lördagen den 8 mars inbjuden på lunch hos fröken Elisabeth Tamm på Fogelsta. Kören befann sig på resa från Norrköping till Västerås. Det var en ståtlig syn när de väldiga röda bussarna svängde in mellan snöhöljda granar på gården, där Sovjets och Sveriges flaggor blåste ut i snöstormen. Det var också ett stort ögonblick när kören till tack sjöng vemodiga och glada sånger. Körens medlemmar var lyckliga och rörda över att uppleva ett svenskt hem och det var gripande att se alla dessa levande och skiftande människoansikten på nära håll. Ambassadör Kollontay hade sänt en telegrafisk hälsning till festen.

Brev till Sveriges demokratiska kvinnor

Nina Krymova fick många vänner när hon i somras som repr. för den ryska författarföreningen besökte Sverige tillsammans med den ryska kulturdelegationen. Här sänder hon en hälsning till Sveriges demokratiska kvinnor till 8 mars — kvinnornas internationella solidaritetsdag.

Kära vänner!

I 37 år har de arbetande kvinnorna i hela världen firat den 8 mars — Internationella kvinnodagen — som dagen för kvinnornas enande och mobilisering till kamp för sina rättigheter.

Sovjetkvinnorna har alltid varit djupt medvetna om den internationella kvinno-solidaritetens betydelse. På deras initiativ genomfördes under kriget i Moskva många antifascistiska möten i vilka också kvinnor från andra länder deltog. Sovjetkvinnorna tog aktiv del i skapandet av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund, som i sina led förenar alla de kvinnor i världen vilka kämpar för att fullständigt utrota fascismens kvarlevor, för fred och demokrati, för kvinnornas likaberättigande.

Vi sovjetkvinnor firar alltid den 8 mars som en dag, då både vi och våra systrar i utlandet med särskild kraft förnimmar hur nära vi står varandra, känner vår gemenskap och inser hur nödvändigt det är att vi samfällt kämpar mot vår värsta fiende — fascismen, kämpar för ett glädjefyllt liv åt folken i våra länder och i främsta rummet då ungdomen och barnen.

På denna gemensamma högtidsdag för oss arbetande kvinnor vill jag sända de varmaste hälsningar till Sveriges demokratiska, antifascistiska kvinnor. Jag har haft glädjen att stifta personlig bekantskap med flera av dem och betraktar dem som mina verkliga vänner.

Sveriges kvinnor har inte behövt uppleva det som har fallit på kvinnornas lott

i de länder, som blev offer för Hitlers angrepp, det som Sovjetunionens kvinnor har genomgått under dessa svåra år. Ingenting kan vara hemskare och mera fasansfullt än då fienden sliter sönder ditt land och ditt folk och skoningslöst och likgiltigt förintar frukterna av det fredliga arbetet hos ett folk, som har satt in alla sina krafter på att förverkliga sitt ädla mål — att skapa en lycklig och glädjefylld tillvaro för alla.

Men Sveriges kvinnor har sett de lidanden, som deras systrar har genomgått så nära inpå Sveriges knutar — i Norge, i Danmark, i Sovjetunionen. Detta har inte kunnat undgå att hos dem väcka en lidelsefull önskan att kämpa för att det andra världskrigets fasor aldrig skall kunna upprepas, att kämpa för fredens bevarande. Jag har sett hur det svenska folkets och de svenska kvinnornas bästa representanter lever i och för denna lidelsefulla önskan. Och här finns det bara en väg — den internationella solidaritetens väg.

NINA KRYMOVA.

SJÄLVKLART SAMARBETE

Forts. fr. sid. 2.

ju just av dessa väldiga materiella resurser, av militärmakt, polis- och ämbets-tvång, penningvälde.

Kontra-revolutionen är dessa makter, aktiverade och skrämda till hänsynslöshet av revolutionen, svepande med sig allt som fruktar den. På detta kan man känna kontrarevolutionen, att den från början och från grunden bygger på — ja omedelbart har till hands och till sin disposition militär, kättarförakt och penningmakt, den sistnämnda väl den mäktigaste, den som i det långa loppet leder de andra. Därför borde ingen ha låtit lura sig av att fascism och nazism älskade att kalla

sig revolutioner — de bär tydligt och klart kontrarevolutionens kännemärken.

Det tragiska är emellertid, att ju längre en revolution måste föra sin strid mot kontrarevolutionen, dess ofrånkomligare pressar sig de samma gamla förtryckarmakterna in i revolutionens egna led. Det borde vi svenskar ha lärt av vår historia, vi som varit med i Europas religionskrig. Vi började som en liten kättersk och revolutionär skara kring Gustav Adolf, vågande sig ut i strid mot de väldige, den tysk-romerske kejsaren i förbund med den katolska kyrkan — och vi slutade som en erövrar- och besittarmakt av första ordningen, med en renlärlighetskyrka, benhård i sin fördömmelse av kättare.

Därför borde vi kunna säga till oss själva och varandra av hjärtans grunde: **Stöd inte, göd inte kontrarevolutionen.** Utan samarbete — samarbete — samarbete — så långt det förunnas oss och är möjligt, med dem som vet vad krig kostar, med dem som vet vad det kostar att resa sig upp mot dessa förtryckarmakter, vilka långt ifrån att höra det förgångna till, alltjämt tillväxer i makt och styrka. Och låt oss samarbete på kvinnors vis med sändebud och goda ord — för att tala med Lysistrate — och därvid med allt vårt förstånd, all vår djärvhet och allt vårt hjärta.

Kvinnornas demokratiska världsförbund är ett försök att ge praktisk form åt ett sådant samarbete — skall vi männe i Sverige ha fantasi och mod nog att stödja förbundet!

Bliv medlem

av Svenska Kvinnors Västerförbund! Förbundet är den Svenska sektionen av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund.

Äktenskap förgår, föräldraskap består...

Vid Västerförbundets välbesökta sammanträde i Lillienhoffska huset 12 jan. förekom en livlig och givande diskussion »Kring Föräldrabalk och Lag om Deltidsarbete».

Advokat Eva Andén redogjorde för förslaget till Föräldrabalk och framhöll klokt och spirituellt dess för- och nackdelar. Hon framhöll det betydelsefulla i benämningen Föräldrabalk, varigenom Föräldrar införes som juridiskt begrepp, vilket bör ses som ett uttryck för ökad förståelse för föräldraskapets ansvar och betydelse.

Advokat A. ställde sig mycket skeptisk mot blodundersökningar sasom medel att fastställa faderskap och ansåg, att de sakkunniga ej haft nog kontakt med verkligt ingående erfarenhet och att det var för mycket vetenskap och för lite mänsklighet i lagförslaget.

Hon varnade för att kvinnan skulle bli åsidosatt i förmyndarfrågan. Enligt Föräldrabalken är fadern förmyndare och modern kan bli medförmyndare »om hon begär det och så finnes lämpligt». Advokatsamfundet går t. o. m. emot detta. Vid adoption däremot, kan den, som har vårdnaden om barnet, vilket ju oftast är modern, bortadoptera detta utan den andra av föräldrarnas samtycke. Då är det inte så viktigt med faderskapet!

Diskussionen rörde sig mycket om exceptio plurium, (förfarandet då flere män kan tänkas som fäder), och både riksdagsledamoten fru Ulla Alm och byrådirektör Göta Rosén framhöll, att kvinnorna komma aldrig att namnge fadern för att slippa tillbakablickar och långa rättegångar, samtidigt som de alltid måste vara intresserade av att få hjälp till uppfostran. Flera talare påpekade faran att genomföra lag om faderskapets fastställande innan utomäktenskapliga barns arvsrätt är säkrad, samtidigt framhölls olämpligheten av att förbinda denna fråga med exceptio plurium.

Efter förslag av dr. Nilsson uppdrogs åt ordf. dr. Andreen, advokat Andén, fru Alm, fru Sjöström-Bengtsson och fröken Rosén att författa ett utlåtande med ledning av dagens diskussion. Detta har tillställts justitieministern.

Deltid — men samtidigt likalön!

Härefter intogs en trevlig gemensam lunch i Fatburen och så fortsatte dagens möte med att fru Ina Möller framlade en mängd intres-

santa synpunkter för och emot *Lag om deltidarbete*. Deltidsarbete är högst önskvärt i många fall, men fru Möller påpekade faran av att en lagstiftning kan leda till att kvinnorna vid lågkonjunkturer endast hänvisas till deltidarbete. Det kan även tänkas, att arbetsgivare vid anställning av kvinnlig arbetskraft, med tanke på deras eventuella framtida önskan om övergång till deltidarbete, icke anförtror dem samma kvalificerade arbetsuppgifter, som han eljest skulle gjort, vilket kan sätta spår i anställnings- och lönevillkor, återverka på befordringsmöjligheter och i sin tur leda till sämre utbildningsmöjligheter. Fru Möller framhöll, att man bör förbättra arbetsförhållandena, ge kvinnorna lika lön som männen och samma befordringsmöjligheter, rationalisera köken, skaffa billig färdiglagad mat, billigare barndaghem m. m.

Under den livliga diskussion som följde visade sig alla vara eniga om att dagens akuta situation med de utsläpade mödrarna kräver sin omedelbara lösning. Man får förekomma de olämpliga konsekvenserna av en lagstiftning och se till att lagen ej blir till nackdel för kvinnorna. Ordf. påpekade att likalönsfrågan bör lösas samtidigt.

Till sist konstaterade ordf. hur dagens båda diskussioner visat, hur trångt vi kvinnor sitter, hur vi måste passa på och försöka att få lika mycket att säga till om som männen. Vi skulle vara mer energiska än männen — vi skulle arbeta mer för lika lön och för kortare arbetstid. Vi är så anspråkslösa, låt oss ej förtryckas — vi måste skaffa oss politisk makt!

Margareta Danne skiöld.

Hanna Bratt hjälper Er

att komma till rätta med uppfostringsproblemen i sin lättlästa och pigga bok

Där vetenskap och kärleksbud mötas i uppfostringsfrågor

"När alltså en livslång erfarenhet förenas med en förunderligt modern blick och en mycket djup och varm förståelse för barn, då blir det en bra bok, där anspråkslöst, kärleksfullt och utan pekpinne många kloka råd ges."

Pia i Dagens Nyheter.

PRIS 2:75 KRONOR

I BOKHANDELN

Svenska Kvinnors Vänsterförbunds «Meddelanden n:o 2

Box 180 73, Stockholm 18. Postgiro 513 23

Katrineholm 1947 Katrineholms-Kurirens Tryckeriaktiebolag.
